

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobkyně: **EKOKRATO, s.r.o., v konkursu**, IČO 49 68 10 36,
(dříve BAUFELD – ekologické služby, s. r. o.)
se sídlem Dělnická 775/30, 170 00 Praha 7,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2011, zn. 985/520/10,
100159/ENV/10,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2011, označeného v záhlaví, kterým žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 10. 2010, č. j.: ČIŽP/43/IPP/SR01/0908192.008/10/ZVB, tak, že snížil pokutu ve výroku I. ze 100 000 Kč na 60 000 Kč uloženou podle § 37 odst. 4 písm. b) za správní delikt podle § 37 odst. 2 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci; dále jen „zákon o integrované prevenci“), kterého se dopustila porušením § 16 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona, a dále snížil pokutu ve

výroku II. z 200 000 Kč na 130 000 Kč uloženou podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (dále jen „zákon o odpadech“), za porušení povinnosti podle § 39 odst. 1 a 2 uvedeného zákona. Ve zbytku napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

2. Ve výroku I. svého rozhodnutí správní orgán I. stupně rozhodl o spáchání správního deliktu podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci za porušení § 16 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se žalobkyně dopustila

- tím, že v době fyzické kontroly Zařízení ke sběru, výkupu, úpravě a mísení nebezpečných odpadů (dále jen „zařízení“ nebo „provozovna“) provozovaného žalobkyní a umístěného v Plzeňském kraji v obci Třemošná na parc. č. 810/2 a 809/5 dne 12. 5. 2009 nebyly odpady skladované v zařízení na dekontaminační ploše označeny tabulkou s informačními údaji o odpadu v souladu se závaznou podmínkou uvedenou pod bodem 3 odst. 7 integrovaného povolení vydaného Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí (dále jen „KÚPK“) dne 10. 10. 2007, č. j. ŽP/12950/07 (dále jen „IP“), které nabylo právní moci dne 30. 10. 2007,

a dále

- tím, že v den kontroly nebyl v zařízení k dispozici provozní deník zařízení, a po jeho dodatečném předložení (28. 5. 2009) bylo zjištěno, že v kontrolovaném období od 30. 10. 2007 do 12. 5. 2009 nebyl provozní deník zařízení veden v rozsahu a četnosti stanovených provozním řádem, který byl schválen integrovaným povolením.

Tím správní orgán I. stupně shledal nesplnění závazných podmínek IP pod body 3 odst. 7 a 7 odst. 2 a zjištěné skutečnosti považoval za provozování zařízení v rozporu s provozním řádem schváleným IP, tj. za provozování zařízení v rozporu s IP [§ 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci].

3. Ve výroku II. svého rozhodnutí správní orgán I. stupně rozhodl o spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech za porušení povinnosti podle § 39 odst. 1 a 2 téhož zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že za provozovnu nevedla průběžnou evidenci odpadů dle požadavků zákona o odpadech, a dále v podaných hlášeních o produkci a nakládání s odpady za roky 2007 a 2008 nebyly uvedeny všechny odpady, se kterými žalobkyně nakládala, anebo byly odpady uvedeny v jiném množství, než bylo zaznamenáno v průběžné evidenci odpadů. V letech 2007 a 2008 vedla žalobkyně průběžnou evidenci odpadů zcela neprůkazně, byly v ní shledány zásadní nesrovnalosti, a to především tyto: některé odpady byly v provozním deníku zařízení a evidenci odpadů vedeny pod různými kódy, v evidenci odpadů nebyla uvedena všechna předání odpadů ze zařízení do provozovny žalobkyně „Baufeld Hněvice“, rovněž nesouhlasila váhová množství zapsaná v provozním deníku a v průběžné evidenci odpadů.
4. Ve výroku III. svého rozhodnutí uložil správní orgán I. stupně žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Stručné vymezení dosavadního průběhu správního řízení

5. Ze správního spisu předloženého žalovaným zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
6. Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň, provedla ve dnech 12. 5. a 28. 5. 2009 kontrolu zařízení „Zařízení ke sběru, výkupu, úpravě a mísení

nebezpečných odpadů“, jehož provozovatelem je žalobkyně. Zařízení bylo provozováno v areálu firmy ČEPRO, a. s., v k.ú. Třemošná. Během uvedených kontrol byla učiněna zjištění, která inspekce shledala jako porušení zákona o integrované prevenci a zákona o odpadech. Zjištěná porušení zaznamenala v dílčích protokolech o kontrole a následně vyhotovila konečný Protokol o kontrolním zjištění ze dne 23. 9. 2009, čj. ČIŽP/43/IPP/0908192.008/09/ZVB. Všechny pořízené kontrolní protokoly zaslala inspekce žalobkyni k vyjádření.

7. Inspekce dále přípisem ze dne 13. 5. 2009 požádala společnost DEKONTA o účast na pokračování kontroly, neboť tato společnost byla provozovatelem zařízení označena za dodavatele technologie dekontaminační plochy a odpadů. Současně ji vyzvala k předložení dokladů týkajících se provozu zařízení za roky 2006 až 2009. Při kontrole dne 28. 5. 2009 předložil vedoucí divize Technické zabezpečení společnosti DEKONTA, Ing. A. Pražák, inspekci závěrečnou zprávu ze dne 29. 5. 2007.
8. Na základě zjištění uvedených v protokolu zahájila inspekce se žalobkyní správní řízení přípisem ze dne 25. 1. 2010, čj: ČIŽP/43/IPP/SR01/0908192.001/10/ZVB. K zahájení řízení se žalobkyně vyjádřila dopisem ze dne 15. 2. 2010.
9. Dne 30. 3. 2010 vydala inspekce rozhodnutí o uložení pokuty čj. ČIŽP/43/IPP/SR01/0908192.003/10/ZVB. Proti rozhodnutí podala žalobkyně dne 16. 4. 2010 odvolání. Následně dne 26. 4. 2010 vydala inspekce další rozhodnutí, čj. ČIŽP/43/IPP/SR01/0908192.004/10/ZVB. Toto rozhodnutí zaslala žalobkyni společně s průvodním dopisem z téhož dne s vysvětlením, že rozhodnutí ze dne 30. 3. 2010 shledala v části II. nicotným. Ve výroku II. totiž došlo k písařské chybě, neboť stanovil sice pokutu ve výši 200 000 Kč, ale ve shrnutí pod výrokem byla uvedena částka 100 000 Kč, a z odůvodnění rozhodnutí nebylo zřejmé, která částka je správná. Zasílané „druhé“ rozhodnutí tak mělo tuto písařskou chybu odstranit. Žalobkyně napadla i toto rozhodnutí odvoláním podaným dne 13. 5. 2010.
10. Žalovaný obě uvedená rozhodnutí zrušil svým rozhodnutím ze dne 12. 7. 2010, čj. 423/520/10 41945/ENV/10, a věc vrátil inspekci k dalšímu řízení s tím, že bude potřeba došetřit a doplnit spisový materiál, neboť žalobkyně v odvolání sice zmínila závěrečnou zprávu společnosti DEKONTA a odkaz na ní se vyskytuje i v dílčím kontrolním protokolu ze dne 28. 5. 2009, avšak ze spisové dokumentace nevyplývá rozsah této závěrečné zprávy ani rozsah provedených rozborů. Teda zda šlo pouze o rozborů na ověření průběhu dekontaminace, snížení obsahu NEL (nepolárních extrahovaných látek) apod., nebo jestli šlo o osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu dle § 9 zákona o odpadech. V druhém případě by to mělo vliv i na zařazení a označení dekontaminovaného odpadu, včetně způsobu jeho vedení v evidenci odpadů (str. 4, druhý odst. ze zdola). V novém rozhodnutí pak bude potřeba uvést na pravou míru i část II. výroku rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že je na inspekci, aby na základě dalších zjištění zvážila výši uložených pokut, zejména, *„zda nesprávné vedení evidence odpadů je nutno sankcionovat tak vysokou pokutou, která viditelně vybočuje z míry trestání shodných či obdobných případů (viz § 2 odst. 4 SR).“*
11. Poté správní orgán I. stupně vydal dne 10. 4. 2010 znovu rozhodnutí, kterým odstranil vytýkané nedostatky a které bylo následně potvrzeno a co do výše sankce změněno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného.

III. Argumentace žalobkyně

12. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla, že správní orgán I. stupně procesně pochybil, pokud neprovedl navržené výslechy svědků, a pokud ji nedal možnost se vyjádřit k doplnění dokazování poté, co mu tuto povinnost nařídil žalovaný v předchozím zrušovacím rozhodnutí ze dne 12. 7. 2010, sp. zn. 423/520/10, 41945/ENV/10. Správní orgán I. stupně na základě žádosti zaslané společností DEKONTA a.s., dne 23. 9. 2010, doplnil do spisu kopii zprávy „Ukončení biotechnologické úpravy odpadů Zakázka Zruč - Senec na dekontaminační ploše Třemešná“ ze dne 29. 5. 2007 (dále jen „závěrečná zpráva“). Žalobkyně měla možnost se k této zprávě vyjádřit až v rámci odvolacího řízení. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí toto pochybení správního orgánu I. stupně výslovně toleroval. Tím žalovaný porušil svou povinnost v § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Napadené rozhodnutí je tak nezákonné již z těchto důvodů.
13. V souvislosti s porušením § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci ve vztahu k neoznačení odpadu na dekontaminační ploše informačními tabulemi žalobkyně namítla, že vzhledem k povětrnostně velmi exponovanému místu obnovila cedule označující materiál uložený na dekontaminační ploše od zahájení kontroly již třikrát. Nesouhlasila s tvrzením správního orgánu I. stupně, že neoznačením odpadu by mohlo dojít k ohrožení životního prostředí při záměně kontaminovaného a dekontaminovaného materiálu manipulací nepovolenou osobou; nebylo jí zřejmé, kdo by měl zájem manipulovat s téměř 2 000t zeminy, či 400t materiálu z demolice. Navíc, oba uložené materiály byly přijaty pod stejným katalogovým číslem, proto jejich označení tabulkou s informačními údaji o odpadu nesníží možnost případné záměny při manipulaci s materiály nepovolnými osobami. Dle praxe žalobkyně odpad, který byl dekontaminací v zařízení zbaven nebezpečné složky, již nebyl označován cedulí s údaji o nebezpečném odpadu.
14. Žalobkyně dále namítla, že pokud žalovaný shledal „mírný rozpor“ mezi zněním závazné podmínky IP pod bodem 3 odst. 7 a bodem 9 provozního řádu zařízení o označování odpadu, měl postupovat podle obecné zásady „*in dubio pro reo*“. Provozní řád byl schválen KÚPK a žalobkyně podle něj v dobré víře postupovala.
15. K samotné závěrečné zprávě předložené na výzvu správního orgánu ze strany společnosti DEKONTA, a.s. (dále jen „DEKONTA“) žalobkyně uvedla, že tato zpráva mimo jiné obsahuje i analytické rozbory materiálu bezprostředně po jeho odtěžení z místa havárie. Pokud byl v materiálu při dekontaminaci snížen obsah ropných látek, které způsobovaly jeho nebezpečnost, na hodnotu, která odpovídá možnosti ukládat materiál na skládkách kategorie *ostatní*, je vydání osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu dle § 9 zákona o odpadech sice zcela nezbytnou, ale na druhé straně spíše formální záležitostí. Dle žalobkyně úprava odpadů dekontaminací ztrácí svůj smysl, pokud bude na materiál, u kterého byl ukončen proces dekontaminace, nahlíženo jako na materiál, který má nebezpečné vlastnosti. Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem žalovaného, že závěrečná zpráva, resp. její přílohy – protokoly o zkouškách, obsahovaly pouze rozbory na obsah sušiny. Příloha č. 2 „Vstupní rozbory“ přitom uvádí též vodní výluh předmětných zemin provedených akreditovanou laboratoří Monitoring s.r.o. dne 6. 6. 2006. Dle názoru žalobkyně není ani pravda, že neprokázala, že „odpad uložený na dekontaminační ploše nemá po proběhlé dekontaminaci nebezpečné vlastnosti.“ Na rozdíl od názoru žalovaného se žalobkyně domnívá, že závěrečná zpráva právě prokazuje opak.
16. V souvislosti s porušením § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci ve vztahu k nedostatečnosti vedení provozního deníku, resp. jeho absenci na provozovně žalobkyně

odmítla tvrzení správního orgánu I. stupně, že nepřítomností vedoucího zařízení mohlo dojít k ohrožení životního prostředí. Zařízení bylo svojí produkcí tak malé, že by dva pracovníky „neuživilo“. Denně byl proto přítomen jeden pracovník - řidič, který byl řádně proškolen, což prokazuje skutečnost, že za dobu provozu zařízení, tj. 16 let, nedošlo k žádné havárii. Do zařízení dále dojížděl vedoucí, který vyřizoval kancelářské práce, a který měl svoji stálou kancelář ve Smyslově u Tábora. V době kontroly byl však neočekávaně nemocný. Jeho nepřítomnost nevedla v žádném směru ke snížení četnosti kontrol na zařízení, ani ke snížení kvality činností v provozovně s ohledem na ochranu životního prostředí. K prokázání těchto tvrzení navrhla žalobkyně ve správním řízení provést výslechy V. H. a M. F. Žalovaný se však s těmito důkazními návrhy nevypořádal, ani neuvedl, proč navržené výslechy neprovedl.

17. V souvislosti s porušením § 39 odst. 1 a 2 zákona o odpadech žalobkyně namítla, že v rámci kontroly předložila správnímu orgánu I. stupně opravené roční hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2008, ve kterém vzala zpět do evidence vytýkaný již dekontaminovaný materiál. Není jí však zřejmé, jakým způsobem bude moci ze své evidence tento materiál opět vyjmout. Neztotožnila se přitom s názorem správního orgánu I. stupně, že se měla u tohoto znovu zařazeného materiálu označit jako jeho původce (kód AN5). Pod kódem původce odpadu to mohla učinit až po vydání osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu dle § 9 zákona o odpadech, a i to pod kódem *odpad ostatní*. Chyby v evidenci jsou dány lidským faktorem a to nemůže dle názoru žalobkyně změnit ani sebestřednější počítačový program. I přesto, že žalovaný na základě uznání tohoto argumentu snížil uloženou sankci, je její výše pro žalobkyni stále velmi vysoká a likvidační.
18. Žalobkyně ze všech těchto důvodů navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil k dalšímu řízení.

IV. Argumentace žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k vytýkaným procesním pochybením uvedl, že text z rozhodnutí žalovaného citovaný v žalobě žalobkyně vytrhla z kontextu. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí uznal, že neumožnění žalobkyni vyjádřit se k doplnění spisu bylo administrativním pochybením správního orgánu I. stupně, současně však uvedl, že se nejednalo o takové pochybení, které by zakládalo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Doplněný podklad (zpráva společnosti DEKONTA) byl žalobkyni dobře znám a byla s ním prokazatelně seznámena, protože byl předložen inspekci již při provádění kontroly dne 28. 5. 2009. Mimo doplnění této zprávy se spisový materiál nezměnil.
20. Žalovaný se s odkazem na str. 10 napadeného rozhodnutí též ohradil proti tvrzení žalobkyně, že se nevypořádal navrženými výslechy p. V. H. a p. M. F.
21. K námitkám žalobkyně, týkajícím se jednotlivých vytýkaných porušení zákona o integrované prevenci a zákona o odpadech, žalovaný odkázal na příslušné strany odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tyto žalobní námitky se vzájemně prolínají a žalobkyně je uplatnila i v odvolání. S odkazem na str. 8-9 napadeného rozhodnutí dodal, že pro uplatnění zásady „*in dubio pro reo*“, či pro zohlednění dobré víry žalobkyně neshledal důvod, neboť žalobkyně ani v posléze pozměněném provozním řádu zařízení v rámci řízení o vydání IP nerespektovala požadavky inspekce a KÚPK na úpravu provozního řádu.

22. Žalovaný zastává názor, že ve finančních dokumentech uváděné mzdové náklady dvou vedoucích pracovníků byly v době, kdy žalovaný vykazoval roční milionové účetní ztráty, v příkrém rozporu s chováním dobrého hospodáře.
23. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu *zamítl jako nedůvodnou*.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

IV.A. Posouzení procesních otázek řízení o žalobě

24. Soud nejprve konstatuje, že u žalobkyně byl s účinností od 10. 7. 2013 zjištěn úpadek a pravomocně ke dni 31. 7. 2013 prohlášen konkurs na její majetek. Proto bylo řízení o žalobě přerušeno ve smyslu § 140a odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“; srov. např. věc sp. zn. 4 As 6/2015).
25. Dále soud poukazuje na závěr rozšířeného senátu NSS obsažený v rozsudku ze dne 10. 7. 2018, č.j. 4 As 149/2017-121, č. 3767/2018 Sb. NSS, který se ve skutkově i právně obdobné věci zabýval právní otázkou vztahu soudního řízení ve věci úpadku dlužníka, jak je komplexně upraveno v insolvenčním zákoně, a soudní ochrany takového dlužníka před jednáním veřejné správy, jež je celistvě upravena zejména v soudním řádu správním, tj. vztahem insolvenčního řízení a soudního řízení správního. Přitom došel k závěru odlišnému od dosavadního obecně akceptovaného a dodržovaného závěru o nutnosti přerušení soudního řízení správního v případě vydání rozhodnutí o úpadku. Stěžejní závěr rozsudku shrnul rozšířený senát NSS do následující právní věty: *„Skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví; ustanovení § 140a (přerušení řízení), § 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a § 140c (nově zahájená řízení) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, se na správní soudnictví nevztahují.“* Rozšířený senát v citovaném rozsudku sice připustil, že výsledek řízení ve správním soudnictví může mít význam pro insolvenční řízení v tom smyslu, že může přímo či nepřímo ovlivnit majetkové poměry dlužníka, a tedy se „týkat majetkové podstaty“, avšak dovodil, že soudní řízení správní je soudní řízení specifické, vymykající se svou povahou, smyslem a účelem i předmětem těm soudním řízením, na něž typicky míří právní úprava v § 140a a násl. insolvenčního zákona. Proto je nutno dospět k závěru, že uvedená úprava na správní soudnictví vůbec nedopadá. Rozhodnutí o úpadku (a obecně vedení insolvenčního řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem) proto nemůže mít žádný vliv na soudní řízení ve správním soudnictví. S ohledem na závěry rozšířeného senátu NSS ve výše citovaném rozhodnutí, které překonaly dosavadní výklad uvedených ustanovení insolvenčního zákona a praxi soudů ve správním soudnictví v obdobných případech, již důvod pro přerušení řízení tedy není.
26. Dále se soud zabýval otázkou, zda je žalobkyně v situaci, kdy byl na její majetek prohlášen konkurs, oprávněna v řízení o této žalobě vystupovat svým vlastním jménem (aktivně legitimována). Touto otázkou se rozšířený senát NSS rovněž zabýval ve shora citovaném rozsudku. V bodě [70] k tomu uvedl následující: *„Je zřejmé, že pokud rozhodnutí o úpadku nemá mít žádný vliv na soudní řízení ve správním soudnictví, nemůže mít ani vliv na procesní postavení dlužníka v rámci tohoto soudního řízení. Dlužník tedy je (či se může stát) i nadále účastníkem řízení ve správním soudnictví a má plné oprávnění v něm činit veškeré procesní úkony. Dlužník má tedy v řízení ve správním soudnictví podobné postavení, jaké má, jak již bylo shora poznamenáno, v řízeních správních, daňových a jiných obdobných, na něž dopadá §*

140d insolvenčního zákona [podle odst. 1 věty třetí tohoto paragrafu, (n)estano-ví-li zákon jinak, je účastníkem těchto jiných řízení i nadále dlužník]. Je věcí správního soudu, aby reagoval na skutečnost, že účastník řízení před ním je či se stal dlužníkem, jehož úpadek se řeší v insolvenčním řízení, takže nemusí mít prostředky k tomu, aby hradil své náklady řízení, které nezbytně musí vynaložit (například náklady zastoupení potřebného k ochraně účastnických práv). Stejně tak může podle okolností vyvstat důvod, aby se insolvenční správce dlužníka stal – s ohledem na své specifické postavení – v řízení před správním soudem osobou zúčastněnou na řízení podle § 34 s. ř. s. (k otázce insolvenčního správce jako možné osoby zúčastněné na řízení viz body 57 až 62 rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017 - 42, č. 3686/2018 Sb. NSS).“

27. Soud v této věci neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. Žalobkyně tedy je i nadále oprávněna v tomto řízení vystupovat vlastním jménem jako navrhovatelka, a to s „plným oprávněním činit v něm veškeré procesní úkony.“
28. Soud dále ověřil trvání zastoupení žalobkyně v řízení o žalobě dotazem u advokáta, JUDr. Věslava Nemetha (č. l. 77). Advokát soudu přípisem ze dne 6. 11. 2018 sdělil, že s odkazem na § 252 insolvenčního zákona již dále žalobkyni nezastupuje. Soud má za to, že původní zastoupení žalobkyně advokátem, založené plnou mocí ze dne 30. 6. 2011, zaniklo *ex lege* na základě § 252 odst. 1 insolvenčního zákona, podle kterého *prohlášením konkursu zanikají všechny jednostranné právní úkony dlužníka, které se týkají majetkové podstaty, zejména jeho příkazy, pověření a plné moci včetně prokury, není-li dále stanoveno jinak*. Proto soud s původním zástupcem žalobkyně již v řízení nejednal. Soud dodává, že rozšířený senát NSS se ve zmíněném rozsudku sp. zn. 4 As 149/2017 výslovně nevěnoval související problematice, a to možnosti zastoupení úpadce na základě plné moci v soudním řízení správním po prohlášení konkursu. Zdejší soud však v této souvislosti neshledal důvod výše uvedené závěry NSS týkající se procesního postavení úpadce a vztahu insolvenčního řízení a soudního řízení správního vykládat extenzivním způsobem a vztahovat je i na úpravu v § 252 insolvenčního zákona bez dalšího. Navíc by soud „ignorováním“ tohoto ustanovení postavil zástupce žalobkyně do právní nejistoty ohledně vymožitelnosti nákladů vynaložených na zastoupení úpadce po prohlášení konkursu, zejména pak těch nákladů, u kterých nehrozilo nebezpečí z prodlení (srov. znění § 252 odst. 2 insolvenčního zákona).
29. Závěry z citovaného rozsudku rozšířeného senátu NSS soud promítl i do postupu ve vztahu k insolvenční správce žalobkyně, JUDr. Lence Žídkové, které poskytl možnost připojit se do řízení v postavení osoby zúčastněné na řízení (§ 34 s. ř. s.). Insolvenční správce však na toto vyrozumění ve stanovené lhůtě, ani nikdy poté, nereagovala.

IV.B. Posouzení žalobních námitek

30. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Důkazy navržené žalobkyní soud neprováděl, neboť jsou součástí spisového materiálu, který si od žalovaného k přezkumu zákonnosti vyžádal, nebo jsou nadbytečné pro posouzení právní otázky, když skutkový stav považuje soud za dostatečně objasněný. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili.

31. Žaloba není důvodná.
32. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy:
33. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci ve znění účinném do 18. 4. 2012, které je pro tuto věc rozhodné, *provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona.*
34. Podle § 37 odst. 2 téhož zákona se právnická osoba jako provozovatel zařízení dopustí *správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s podmínkami integrovaného povolení.*
35. Podle § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci se za správní delikt podle odstavce 2 tohoto ustanovení uloží pokuta do 7 000 000 Kč.
36. Podle § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci *právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*
37. Podle § 39 odst. 1 zákona o odpadech ve znění účinném do 30. 8. 2011, které je pro tuto věc rozhodné, *původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, jsou povinni vést průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s odpady. Evidence se vede za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu samostatně. Způsob vedení evidence pro jednotlivé druhy odpadů stanoví prováděcí právní předpis.*
38. Podle § 39 odst. 2 téhož zákona *původci odpadů jsou povinni v případě, že produkuje nebo nakládají s více než 100 kg nebezpečných odpadů za kalendářní rok nebo s více než 100 tunami ostatních odpadů za kalendářní rok, nebo v daném kalendářním roce produkuje nebo nakládají s odpady stanovenými prováděcím právním předpisem bez ohledu na množství těchto odpadů, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny. Oprávněné osoby jsou povinny v případě, že nakládají v kalendářním roce s odpadem, zasílat každoročně do 15. února následujícího roku pravdivé a úplné hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi a o původcích odpadů obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému podle místa provozovny.*
39. Podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech *pokutu do výše 1 000 000 Kč uloží inspekce nebo příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nevede v rozsahu a způsobem stanoveným v části šesté tohoto zákona evidenci odpadů a zařízení nebo neplní ve stanoveném rozsahu ohlašovací povinnost nebo nezašle ve stanovené lhůtě nebo ve stanoveném rozsahu příslušnému správnímu úřadu údaj týkající se zařízení k nakládání s odpady, nebo evidenci po stanovenou dobu nearchivuje.*
40. Nejprve se soud zabýval námitkou porušení procesních práv žalobkyně tím, že jí správní orgán I. stupně nedal možnost vyjádřit se k doplněnému spisovému materiálu – závěrečné zprávě společnosti DEKONTA, resp. že žalovaný toto porušení „toleroval“. Žalovaný k totožné odvolací námitce na str. 7 pod bodem Ad IV.1 napadeného rozhodnutí uvedl, že námitku částečně uznává, avšak na rozdíl od žalobkyně se nedomnívá, že by toto procesní pochybení způsobilo nezákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť se nejednalo o žádný nový důkaz, žalobkyni neznámý. K tomu žalovaný dodal, že důvodem, proč v předchozí fázi řízení požadoval po správním orgánu I. stupně, aby uvedený podklad vyžádal a doplnil do spisu, bylo, že ze spisové dokumentace nebylo jasné, zda se jednalo o

závěrečnou zprávu o průběhu dekontaminace, nebo též o tzv. (osvědčení o) vyloučení nebezpečných vlastností odpadů podle § 9 zákona o odpadech. Ve zbytku se spisová dokumentace nezměnila a žalobkyně se k původní dokumentaci vyjadřovala v předchozím správním řízení.

41. Danému posouzení uvedené námitky soud plně přisvědčuje. Je tomu tak proto, že podle § 4 odst. 4 správního řádu *správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy*. V daném případě je nepochybné, že procesní právo žalobkyně sice bylo porušeno, neboť se v rámci řízení před správním orgánem I. stupně nemohla vyjádřit k podkladu pro rozhodnutí – závěrečné zprávě o ukončení biodegradaci nebezpečného materiálu z havárie Zruč - Senec. Toto procesní pochybení samo o sobě však nijak neovlivnilo zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť byl tento podklad po zrušení předchozího rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplněn a v novém rozhodnutí správního orgánu I. stupně využit pouze k závěru o tom, že závěrečná zpráva nezahrnovala osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu podle § 9 zákona o odpadech, a tedy že dotčený materiál nebyl formálně zbaven nebezpečných vlastností, a stále musel být považován za odpad. Ověření této skutečnosti mělo mimo jiné důsledky pro vyvození závěrů o povinnosti označovat tento materiál informačními tabulemi, tj. ve vztahu k prvnímu správnímu deliktu (viz dále).
42. Ve vyjádření k zahájenému řízení ze dne 15. 2. 2010 žalobkyně ostatně sama uvedla, že *„odpad, který byl do zařízení navezen v letech 2006 a 2007 a společností Dekonta dekontaminován v roce 2007, bude v nejbližší možné době o vzorkován a analyzován. Analýzy budou podkladem pro protokolární vyloučení nebezpečných vlastností odpadu. Materiál bude následně využit v souladu s legislativními předpisy dle zjištěného obsahu nebezpečných látek...“* (viz první strana, čtvrtý odstavec). Z toho vyplývá, že i podle žalobkyně měl být dotčený materiál teprve předmětem posouzení ve smyslu § 9 zákona o odpadech, tj. až poté, co jej společnost DEKONTA dekontaminovala a vyhotovila posléze ve správním řízení doplněnou závěrečnou zprávu. Jinak řečeno, žalobkyně sama uváděla, že v době, kdy již bylo zahájeno správní řízení, nebylo ještě vydáno osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností. Uvedené vyjádření žalobkyně a závěr správních orgánů, který si učinily po doplnění závěrečné zprávy do spisu, tak nejsou v rozporu. Žalobkyně stejný závěr správního orgánu I. stupně v odvolání ani v žalobě nezpochybnila, ani neuvedla, jakým způsobem se mělo nahlížení soudu na tuto skutečnost změnit, pokud by její procesní právo vyjádřit se k tomuto podkladu již v řízení před správním orgánem I. stupně dodrženo bylo.
43. V tomto ohledu soud připomíná, že ne každé procesní pochybení automaticky zakládá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu. Naopak, aby porušení představovalo nezákonnost vydaného rozhodnutí anebo řízení, které jeho vydání předcházelo, ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., musí být takové intenzity, že pokud by k němu nedošlo, mohl být výsledek řízení zcela jiný. Jak bylo právě vysvětleno, to není případ v právě posuzované věci.
44. Dále se soud zabýval námitkou, že neoznačením odpadu informačními tabulemi by nemohlo dojít k ohrožení životního prostředí při záměně kontaminovaného a dekontaminovaného materiálu manipulací nepovolenou osobou. Ze znění § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci nepochybně vyplývá, že žalobkyně byla povinna dodržovat podmínky stanovené v integrovaném povolení. Závazná podmínka v bodě 3 Podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka životního prostředí při nakládání s odpady, odst. 7 IP zní: *„Odpady v rámci jedné vsázky důsledně evidovat, včetně katalogového čísla a*

množství. V provozním deníku zaznamenávat postup odstranění jednotlivých vsázek odpadů, včetně množství přidávaných surovin. K míšení jednotlivých dodávek může docházet pouze v rámci technologie zpracování a odstranění odpadů. Skladované odpady řádně označit tabulkou s identifikačními údaji o odpadu.“ (podtržení doplnil soud). Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobkyně tuto podmínku nesplnila, což ostatně nikdy ani nepopřela. V tomto ohledu proto není pro závěr o spáchání správního deliktu podstatné, zda k záměně kontaminovaného materiálu a materiálu, který byl na dekontaminační ploše odložen již po dekontaminaci, ve skutečnosti došlo, či nikoliv. Pro spáchání vytčeného správního deliktu [§ 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci] je rozhodující zjištění, že provozovatel zařízení nesplnil některou z podmínek IP.

45. Otázka, zda k záměně fakticky došlo, či nikoliv, může však mít význam pro stanovení výše sankce, neboť individualizuje pokutu ve vztahu k způsobenému následku, k němuž je nezbytné přihlédnout. Takto také přistupoval žalovaný ke stanovení výše pokuty. Na str. 8 ve druhém odstavci napadeného rozhodnutí sice uvedl, že záměnou těchto odpadů by mohlo dojít k ohrožení životního prostředí v případě, že by byly tyto odpady využity např. k úpravám terénu. Současně však zohlednil, že dekontaminační plocha se nacházela v uzavřeném areálu firmy ČEPRO, a. s., tato firma měla zajištěnou ostrahu celého areálu a bylo tedy málo pravděpodobné, že by s těmito odpady mohla manipulovat nepovolaná osoba. Přestože tedy dle názoru žalovaného žalobkyně neprokázala, že odpad uložený na dekontaminační ploše nemá po proběhlé dekontaminaci nebezpečné vlastnosti (a tedy bylo nutno jej označovat tabulemi), s tímto odpadem nikdo nemanipuloval. Navíc, za celou dobu provozu zařízení nebylo zjištěno ani prokázáno ohrožení ani poškození životního prostředí. Tyto úvahy pak žalovaného vedly k tomu, aby pokutu za tento delikt snížil o 40 000 Kč.
46. V této souvislosti soud konstatuje, že kromě toho, že žalobkyně nikdy nepopřela, že se tohoto správního deliktu dopustila, nezpochybnila ani znění podmínky v bodě 3 odst. 7 IP, jejíž porušení jí bylo kladeno za vinu. Zákon o integrované prevenci přitom konstruoval odpovědnost za porušení povinnosti v § 16 odst. 1 písm. a) jako objektivní (tj. tzv. „odpovědnost za výsledek“ bez ohledu na zavinění) s možností liberace podle § 38 odst. 1. Podle tohoto ustanovení *právníká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*. Z provedené kontroly ze dne 12. 5. 2009 ovšem vyplynulo, že materiál na dekontaminační ploše nebyl označen řádným způsobem. To ostatně vyplývá i z vyjádření samotné žalobkyně ze dne 18. 11. 2009 ke konečnému protokolu o kontrolním zjištění ze dne 23. 9. 2009, kde uvedla, že materiál byl (v návaznosti konečné výsledky kontroly) neprodleně opatřen tabulí v souladu s podmínkami IP. Ve vyjádření ze dne 10. 6. 2009 k dílčímu protokolu ze dne 28. 5. 2009 žalobkyně v souvislosti s touto námitkou též uvedla, že *„vzhledem k tomu, že se jedná o místo vystavené povětrnostním vlivům, nechala vyrobit pro označení předmětného odpadu identifikační cedule zalaminované“*. Dále to vyplývá z odvolání žalobkyně ze dne 18. 10. 2010 (str. 4 první odstavec), v němž uvedla, že praxe vedoucího střediska byla ta, že odpad, který byl dekontaminací v zařízení zbaven složky, která jej činila nebezpečným, již neoznačoval cedulí s údaji o nebezpečnosti odpadu.
47. Žalobkyně však nikdy netvrdila, že by již dříve, tj. před provedením kontroly, učinila veškeré kroky k tomu, aby překonala povětrnostní vlivy v místě pro umístění tabulek, anebo že by se jinak pokusila věc řešit trvalým způsobem, aby zabránila porušování závazné podmínky IP. Všechny její snahy a opatření k nápravě proběhly až poté, co byla

na tento nedostatek upozorněna v rámci kontrol a následného správního řízení. Tato její následná snaha však mohla mít vliv pouze na úvahy o stanovení konkrétní výše sankce, nikoliv však již na úvahu o tom, zda správní delikt spáchala, či nikoliv.

48. Soud nevešel žalobkyni ani na námitku, že z důvodu rozpornosti znění závazné podmínky IP v bodě 3 odst. 7 s bodem 9 provozního řádu zařízení měl správní orgán postupovat ve prospěch žalobkyně v souladu se zásadou „*in dubio pro reo*“.
49. Bod 9 provozního řádu zařízení zní: „*Kontaminovaný materiál, na kterém se dekontaminace provádí, musí být označen výraznými tabulemi a upozorněním, že na materiál byl aplikován bakteriální preparát.*“
50. Ve srovnání se zněním textu podmínky v bodě 3 odst. 7 IP citované výše má soud za to, že se ve skutečnosti o žádný rozpor nejedná. Zatímco se totiž v případě znění podmínky v provozním řádu zařízení uvedená povinnost vztahuje pouze na kontaminovaný materiál procházející dekontaminací, podmínka dle znění v IP se vztahuje na všechny skladované odpady. Jinými slovy, tato ustanovení lze ve vzájemné souvislosti vyložit tak, že tabulkou s identifikačními údaji o odpadu musí být označen veškerý skladovaný odpad, tedy i odpad na dekontaminační ploše, avšak materiál, který právě prochází dekontaminací, musí být navíc označen údajem o aplikaci bakteriálního preparátu. I kdyby však tato dvě ustanovení byla v rozporu, nic to nemění na skutečnosti, že zákon jasně stanovil její povinnost dodržovat podmínky IP, tj. včetně podmínky v bodě 3 odst. 7, která stanovila, že skladovaný materiál má být příslušným způsobem označen.
51. Námitku, že žalobkyně prokázala neexistenci nebezpečných vlastností dekontaminovaného odpadu uloženého na dekontaminační ploše, a to závěrečnou zprávou DEKONTA a dále námitku, že pořízení osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností podle § 9 zákona o odpadech je jen formální záležitostí, soud shledal rovněž nedůvodnou. V daném případě se jednalo o nakládání s odpadem zařazeným v kategorii nebezpečný. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 9 druhý odstavec), aby s odpadem po proběhlé dekontaminaci mohlo být nakládáno jako s odpadem ostatním, muselo by být prokázáno, že odpad žádnou nebezpečnou vlastnost nemá. Zákon o odpadech k tomu stanoví konkrétní postup v § 6 odst. 1 a 4, v § 7 odst. 1 a § 9 odst. 1 zákona o odpadech. V dané věci nebylo nijak a nikým zpochybněno, že navezený a posléze skladovaný materiál na dekontaminační ploše v areálu zařízení byl nebezpečným odpadem. Prokazování skutečnosti, zda odpad má nebezpečné vlastnosti, či nikoliv, připouští zákon o odpadech pouze tzv. osvědčením o vyloučení nebezpečných vlastností, které vydává pověřená osoba. Teprve pokud původce nebo oprávněná osoba osvědčením o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu prokáží, že odpad uvedený v § 6 odstavci 1 písm. b) nebo c) nemá žádnou z nebezpečných vlastností, nejsou povinni dodržovat režim stanovený pro nebezpečné odpady; jsou však povinni ověřovat, zda odpad tyto nebezpečné vlastnosti nemá. Způsob a četnost ověřování stanoví pověřená osoba v osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu. (viz § 6 odst. 4 zákona o odpadech).
52. Žalobkyně však trvala na tom, že vyloučení nebezpečných vlastností bylo prokázáno již závěrečnou zprávou DEKONTA, neboť se v ní konstatovalo snížení nebezpečných vlastností na přípustnou míru. Žalovaný nepopírá, že dle rozborů vzorků došlo k výraznému snížení procenta nebezpečných vlastností odpadu. Závěrečná zpráva sama o sobě však nemůže prokázat neexistenci nebezpečných vlastností materiálu. Tento výklad by šel přímo proti znění § 9 zákona o odpadech. Pokud by si zákonodárce přál, aby mohla nebezpečné vlastnosti odpadu vyloučit i zpráva o ukončení biodegradace nebezpečného

odpadu pořízena kterýmkoliv specializovaným dodavatelem technologií, jistě měl možnost takto právní úpravu nastavit, avšak neučinil tak. Z tohoto důvodu soud nemohl akceptovat tvrzení žalobkyně, že osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností je v dané věci pouze již jen formalitou. Soud naopak vešel na názor žalovaného, že dokud toto osvědčení vydáno nebylo, mělo být i na případně již dekontaminovaný odpad nahlíženo jako na odpad nebezpečný a takto s ním i nakládat, tj. jej i příslušným způsobem označovat. Z tohoto pohledu mohla závěrečná zpráva sloužit nanejvýš jako podklad pro vydání uvedeného osvědčení.

53. Jestliže žalobkyně dále namítla, že závěrečná zpráva DEKONTA neobsahuje jen rozborů vzorků sušiny, jak tvrdil žalovaný, ale též rozbor vyluhovatelnosti odpadů, je tato námitka z pohledu soudu nadbytečná a částečně nepravdivá. Žalovaný totiž jednak (jediný) provedený rozbor vyluhovatelnosti odpadů ze dne 6. 6. – 14. 6. 2006, na který odkázala žalobkyně v žalobě, zmínil na str. 8 předposlední odstavce svého rozhodnutí, jednak z této skutečnosti nedovožoval žádné závěry, které měly vliv na závěr o spáchání vytčených správních deliktů, či na výši uložené sankce. Z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že pouze rekapituloval obsah závěrečné zprávy, která byla do spisové dokumentace dodatečně doplněna na základě jeho předchozího rozhodnutí, a tím dokreslil celé pozadí věci. Při tom dále upozornil na to, že rozborů sušiny i výluhu byly sice provedeny v souladu s provozním řádem, avšak provozní řád – nutno dodat, že nejen z důvodů na straně žalobkyně – neodpovídal aktuální legislativě, zejména vyhlášce č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady ve znění vyhlášky č. 294/2005 Sb. Na to byla žalobkyně upozorňována již v řízení o udělení integrovaného povolení.
54. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že předmětem řízení o uložení pokuty byl správní delikt spočívající v porušení podmínky stanovené v IP týkající se způsobu označování skladovaného odpadu. K tomu nepochybně došlo, neboť materiál na dekontaminační ploše v době kontroly i podle vlastních vyjádření žalobkyně označen požadovanými údaji nebyl. Proto uvedené námitky nemůžou mít vliv na závěr o tom, zda se žalobkyně dopustila porušení povinnosti v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci, či nikoliv.
55. Ani námitku neprovedení výsledků navržených svědků soud neshledal důvodnou, neboť podle § 52 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Žalobkyně navrhla provedení výsledků dvou svědků (stálého zaměstnance provozovny a vedoucího zařízení) k prokázání tvrzení, že nepřítomnost vedoucího zařízení nevedla v žádném směru ke snížení četnosti kontrol na zařízení, ani ke snížení kvality činností v provozovně s ohledem na ochranu životního prostředí. Kontrola u žalobkyně totiž prokázala, že v první den kontroly nebyl na provozovně dostupný provozní deník vůbec, a po jeho dodatečném předložení dále prokázala, že zápisy v něm nebyly dostatečné dle předepsané frekvence zápisů různých kontrol stanovených v IP. To vedlo správní orgán k závěru o porušení závazné podmínky v bodě 7 odst. 2 IP. Tato závazná podmínka zní: *„Průběžně vizuálně kontrolovat stav manipulačních ploch, skladovaných odpadů a nádrží určených ke shromažďování odpadů tak, aby nedošlo k jejich přeplnění. Výsledky každé kontroly zapsat do provozního deníku.“* (podtržení doplnil soud).
56. Žalovaný se uvedenou námitkou zabýval na str. 10 v prvním odstavci napadeného rozhodnutí. K výsledku pana V. H. uvedl, že byl přítomen prvnímu dni kontroly dne 12. 5. 2009, společně s technickým ředitelem panem P. Š., oba podepsali dílčí protokol

o kontrole. K výsledku pana M. F. žalovaný uvedl, že byl v době kontroly dlouhodobě hospitalizován v nemocnici a nebylo jej proto možno vyslechnout. Žalobkyně poté v odvolání ze dne 15. 4. 2010 proti prvnímu rozhodnutí inspekce ze dne 30. 3. 2010, uváděla skutečnosti sdělené M. F., který mezitím již nastoupil do zaměstnání. Dle tvrzení samotné žalobkyně v odvolání tyto skutečnosti nebylo možno uvést v dřívějších protokolech. Proto žalovaný shledal, že výslech vedoucího zařízení M. F. by žádné nové skutečnosti nepřinesl.

57. K tomu soud uvádí, že při provádění dokazování ve správním řízení platí zásada volného hodnocení důkazů. Správní orgán tak sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, čj. 5 As 29/2009-48). Soud obecně nepovažuje takto provedené zdůvodnění neprovedení výsledků za zcela dostatečné, zejména pokud jde o výslech p. V. H.. Nevyplyvá z něj totiž dostatečně jasně, proč byla skutečnost, že byl přítomen prvnímu dni kontroly a podepsal dílčí protokol o kontrole, pro správní orgán rozhodnou pro neprovedení jeho následného výsledku.
58. Samotné výpovědi svědků, ať už stálého zaměstnance zařízení pana V. H., anebo vedoucího zařízení pana M. F., však nemohly nijak zpochybnit zjištění kontroly, že provozní deník nebyl okamžitě dostupný při konání kontroly, resp. že dodatečně předložený provozní deník nebyl veden řádně. Správní orgány sice akceptovaly vysvětlení, že vedoucí zařízení byl dlouhodobě nemocný, a proto on sám nemohl v době kontroly věc nijak ovlivnit. Současně však správně poukázaly na to, že žalobkyně měla mít s ohledem na nebezpečný předmět jejího podnikání zajištěn pro tyto případy dostatečný systém zastupitelnosti. Systém, který si nastavila žalobkyně, však nepočítal s nepředvídatelnými situacemi, např. s dlouhodobou nepřítomností jediného vedoucího zařízení, jehož pověřením měla žalobkyně mimo jiné plnit i povinnosti stanovené v IP. Soud proto dospěl k závěru, že provedení výsledků by nijak nepřispělo k lepšímu zjištění stavu věci, ani ke zjištění splnění podmínek pro zproštění odpovědnosti žalobkyně za tento delikt (což ostatně ani nikdy netvrdila) a bylo by tak nadbytečné. Proto ani ne zcela úplné zdůvodnění neprovedení výsledku p. V. H. nemohlo mít v daném případě vliv na závěr o tom, že provozní deník nebyl veden řádně, a tedy ani na zákonnost napadeného rozhodnutí.
59. Dále se soud zabýval námitkami týkajícími se druhého z vytčených správních deliktů, tj. nedostatečného způsobu vedení evidence odpadů a chybného zpracování hlášení o produkci a nakládání s odpady za roky 2007 a 2008. Kontrolou u žalobkyně bylo kromě jiného zjištěno, že za provozovnu nevedla průběžnou evidenci odpadů dle požadavků zákona o odpadech, a dále v podaných hlášeních o produkci a nakládání s odpady za roky 2007 a 2008 nebyly uvedeny všechny odpady, se kterými žalobkyně nakládala, anebo byly odpady uvedeny v jiném množství, než bylo zaznamenáno v průběžné evidenci odpadů. V letech 2007 a 2008 vedla žalobkyně průběžnou evidenci odpadů zcela neprůkazně, byly v ní shledány zásadní nesrovnalosti, např. některé odpady byly v provozním deníku zařízení a evidenci odpadů vedeny pod různými kódy, atd.
60. Námitky žalobkyně spočívaly zejména ve vysvětlování, proč se tak stalo, tj. v tvrzení, že chyby v těchto evidencích byly přirozeně způsobeny lidským faktorem a tuto chybovost nelze nikdy zcela vyloučit ani profesionálním počítačovým programem. Ke konkrétně vytčeným nedostatkům označování odpadů v evidenci žalobkyně namítla pouze to, že v opraveném ročním hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2008 reagujícím na dílčí

výsledky kontroly, zpětně zařadila do evidence vytýkaný dekontaminovaný materiál, neztotožnila se však s názorem správních orgánů, že jej měla označit kódem AN5 (odpad vlastní produkce – zůstatek na skladu k 31. 12.). Soud v souvislosti s přezkumem této námitky připomíná, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada, a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 Afs 104/2004-54). Proto se soud nezabýval dalšími, v napadeném rozhodnutí žalovaného vytčenými nesprávnostmi v evidenci odpadů nebo v hlášeních vedených žalobkyní.

61. Podle závěru soudu není uvedená námitka důvodná. Průběžnou evidenci o odpadech a o způsobech nakládání s nimi je oprávněna osoba (zde žalobkyně) podle § 39 odst. 1 zákona o odpadech povinna vést způsobem stanoveným v prováděcím předpise. Tímto prováděcím předpisem je vyhláška č. 383/2001 Sb., o podrobnostech o nakládání s odpady, ve znění rozhodném (dále jen „vyhláška“). Způsob vedení průběžné evidence odpadů je konkrétně upraven v části šesté vyhlášky. Podle § 21 odst. 1 *původci odpadů a oprávněné osoby, které nakládají s odpady, vedou průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi za odpady vlastní a za odpady převzaté, a to za každou samostatnou provozovnu a za každý druh odpadu zvlášť. Průběžná evidence se vede podle přílohy č. 20 a dále vždy obsahuje a) datum a číslo zápisu do evidence, b) jméno a příjmení osoby odpovědné za vedení evidence.* Příloha č. 20 této vyhlášky stanoví kódy nakládání s odpady rozdělené podle původu odpadu [A00: Produkce odpadu (vlastní vyprodukovaný odpad), B00: Odpad převzatý od původce, jiné oprávněné osoby (sběr výkup, shromažďování), nebo jiné provozovny a C00: Množství odpadu převedené z minulého roku (zůstatek na skladu k 1. lednu vykazovaného roku), a dále kódy způsobu nakládání s odpadem (využívání odpadů, odstraňování odpadů, a ostatní, kódové řady R, D, a N).
62. Kódy odpadů stanovila tehdy účinná vyhláška č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (Katalog odpadů) (dnes nahrazena vyhláškou č. 93/2016 Sb.).
63. Z předloženého spisového materiálu (viz příloha 3 vyjádření žalobkyně ze dne 10. 6. 2009 k dílčímu protokolu o průběhu kontroly) vyplývá, že žalobkyně prokazatelně přijala do zařízení nebezpečný odpad v množství 1805,67 t, ve dnech 27. – 31. 1. 2006 (563,74 t) a 1. – 22. 2. 2006 (1241,93 t) pod *kódem odpadu* 17 05 03* Zemina a kamení obsahující nebezpečné látky. Tento odpad žalobkyně v následujících letech v evidenci již neevidovala, protože se domnívala, že tuto povinnost již nemá v případě, kdy materiál prošel dekontaminací.
64. Kontrolní orgán, jakož následně i žalovaný, však tento postup shledali chybným s odůvodněním, že se stále jednalo o odpad a takto měl být i nadále evidován až do doby jeho využití, zneškodnění nebo předání jiné oprávněné osobě. Žalovaný navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl, že žalobkyně tento materiál při přijetí označila nesprávným kódem AD8, tj. s *kódem původu* A00 - Vlastní produkce odpadů a *kódem nakládání* XD8 (X = A, B, C) - Biologická úprava jinde v této příloze nespecifikovaná, jejímž výsledným produktem jsou sloučeniny nebo směsi, které se odstraňují některým z postupů pod označením D1 až D 12. Správně měla uvádět kód BD8, tj. odpad převzatý od původce, jiné oprávněné osoby (sběr, výkup, shromažďování), nebo jiné provozovny (B00).

65. V opraveném hlášení o Dle žalovaného měla žalobkyně po dekontaminaci odpad nadále evidovat tzv. na zásobě, ale pod jiným kódem odpadu dle katalogu odpadů, např. kódem podskupiny 19 03. Odpad po novém zařazení dle kódů odpadů měla uvádět s kódem původu jako odpad vlastní produkce (A00) a s kódem nakládání XN5 – zůstatek na skladu k 31. 12., tj. pod kódem AN5. A až v následujícím roce pak měl být tento odpad v hlášení uveden pod kódem C00 (množství odpadu převedené z minulého roku – zůstatek na skladu k 1. 1. vykazovaného roku) a na konci roku pod kódem CN5 (zůstatek na skladu k 31. 12.).
66. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nevyplývá, že žalobkyně měla povinnost tento materiál označit kódem nakládání AN5, jak mylně tvrdí žalobkyně. Naopak, uvedená úvaha žalovaného se vztahovala až k materiálu přeraženého z kategorie (kódu odpadu) 17 05 03* do jiné kategorie dle katalogu odpadů po provedené dekontaminaci. Do té doby (do dekontaminace, resp. do získání osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností) bylo nutno tento odpad evidovat jako odpad cizí, tedy kódem původu B00. Teprve po dekontaminaci se vlastnosti odpadů mění a vzniká z něj odpad, který již provedením dekontaminace vyprodukovala žalobkyně (tj. kód původu A00), proto měla odpad evidovat pod tímto kódem až po dekontaminaci (a získání příslušného osvědčení). Pod kódem C00 (zůstatkový odpad z minula) pak mohla tento odpad, zbavený nebezpečných vlastností a přeražený do jiné kategorie dle katalogu odpadů, evidovat až v následujících letech, tj. pokud by materiál nebyl přípustným způsobem z evidence vyřazen již dříve z důvodu jeho využití, zneškodnění, anebo předání jiné oprávněné osobě. V dané věci však žalobkyně v opraveném hlášení o odpadech za rok 2008 vyřazený odpad evidovala pod kódem odpadu 17 05 03*, tj. v kategorii nebezpečných odpadů, (zřejmě proto, že stále nedisponovala osvědčením o vyloučení nebezpečných vlastností), přiřadila mu však kód původu C00. Žalobkyně dále k tomuto odpadu nesprávně připočítala nový odpad přijatý v roce 2008 v množství 405,47 t v souvislosti se sanací havárie v objektu ČEPRO, a. s., Třemošná. I tento materiál, byť označen stejným katalogovým kódem odpadů 17 05 03*, neměl při přijetí přiřazen správný kód nakládání. Takto sečtené materiály pak žalobkyně v opraveném hlášení o odpadech za rok 2008 vykazovala pod kódem nakládání AN5. Byla to ovšem sama žalobkyně, která po celou dobu správního řízení tvrdila, že odpad přijatý v roce 2006 již prošel dekontaminací a jeho nebezpečné vlastnosti byly sníženy na zákonem povolenou míru. Tím ostatně vysvětlovala, proč mylně tento materiál v evidenci v letech 2007 a 2008 vůbec nevedla. V takovém případě tedy správně měla odpad z roku 2006 v opraveném hlášení vést pod kódem původu B00, anebo, pokud by již měla potřebné osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností, přeradit jej v souladu s katalogem odpadů a teprve poté s ním nakládat tak, jak popsal žalovaný v napadeném rozhodnutí. Za daných okolností však v každém případě nemohla tento odpad připočtený k novému odpadu, který zatím neprošel dekontaminací, vykazovat po kódem AN5 (vlastní odpad ostatní – zůstatek na skladu k 31. 12. vykazovaného roku). Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, odpad, který vznikl úpravou nebezpečného odpadu, nelze bez osvědčení o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu zařadit přímo jako odpad ostatní (XN5).
67. Soud dále uvádí, že při každé lidské činnosti občas může docházet k chybám a nelze to vyloučit ani v případě vedení složité evidence odpadů a nebezpečných dopadů. Ani tato skutečnost, lidsky pochopitelná, však nemůže bránit výkonu pravomoci kontrolních orgánů na úseku odpadů postihovat správní delikty a přestupky, neboť primárním smyslem a účelem vedení evidence odpadů je mít přehled o jeho množství, vzniku, zpracování či pohybu na území ČR, a to s ohledem na důležitý veřejný zájem spočívající

především v ochraně životního prostředí, a zdraví a životů lidí. Stejně jako v případě prvního správního deliktu žalobkyně ostatně nikdy nepopřela, že se chyb v evidenci odpadů, jakož i v hlášeních o produkci a nakládání s odpady dopustila. Stejně tak nelze pominout, že žalovaný přihlédl k chybám způsobeným lidským faktorem jako k polehčující okolnosti a původně uloženou sankci výrazně snížil (o 70 000 Kč).

68. Žalobkyně dále tvrdila, že i přestože žalovaný snížil uložené sankce za vytčené správní delikty, jsou pro ni nadále likvidační.
69. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.* Žalobkyně sice návrh na upuštění či snížení sankce výslovně v žalobě neučinila, avšak z obsahu podání lze dovodit snahu prokázat v řízení před soudem likvidační povahu uložené sankce, neboť předložila přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2007, 2008 a 2009, a dále zprávy auditora za roky 2008 a 2009.
70. Soud v souvislosti s posouzením této námitky předně uvádí, že prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2004, č. j. 10 Ca 250/2003-48, č. 560/2005 Sb. NSS).
71. Žádné z výše uvedených pochybení však soud v dané věci neshledal. Za správní delikt podle § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci bylo možno uložit pokutu až do výše 7 000 000 Kč, přičemž žalovaný uloženou pokutu nakonec snížil na 60 000 Kč, tj. ve výši 0,86 % nejvýše možné sazby. Při ukládání sankce žalovaný konstatoval, že žalobkyně porušila některé závazné podmínky IP. Ve prospěch žalobkyně však zohlednil, že jejich společenská závažnost nebyla tak závažná; pokud jde o označení materiálu na dekontaminační ploše, žalobkyně sice neprokázala osvědčením o vyloučení nebezpečných vlastností odpadu, že materiál nemá po dekontaminaci nebezpečné vlastnosti, avšak s materiálem nemanipulovala a vzhledem k zabezpečení areálu bylo vyloučeno, aby s materiálem manipulovala nepovolaná osoba. Dále ve prospěch žalobkyně přihlédl k tomu, že provozní řád, dle kterého žalobkyně postupovala, neodpovídal sice platné legislativě, ale v takovém případě pochybil i schvalující orgán, tj. KÚPK, který neměl v tomto znění provozní řád schválit. Jako polehčující dále žalovaný vyhodnotil i skutečnost, že po dobu provozu zařízení nebylo zjištěno ani prokázáno ohrožení ani poškození životního prostředí a dále, že tohoto deliktu se žalobkyně dříve nedopustila.
72. Za správní delikt podle § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech bylo možno uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč, přičemž žalovaný uloženou pokutu nakonec snížil na 130 000 Kč, tj. ve výši 13 % nejvýše možné sazby. Spáchání tohoto deliktu považoval žalovaný za poměrně závažné, nikoliv jen formální povahy. Evidence o produkci a nakládání s odpady má velmi důležitou úlohu v odpadovém hospodářství, slouží ke sledování toku odpadů od vzniku až po využití nebo zneškodnění a slouží též pro plnění závazků plynoucích pro ČR

z legislativy EU. Zvláštní důraz je pak kladen právě na sledování produkce a nakládání s nebezpečnými odpady. Při ukládání sankce žalovaný sice uvedl, že tento správní delikt musí být sankcionován, avšak ve prospěch žalobkyně zohlednil, že z předložené dokumentace nevyplynulo, že by se tohoto deliktu dopustila úmyslně. Část chyb mohla být způsobena lidským faktorem, a to jak nepozorností, částečnou neznalostí nebo chybným úsudkem.

73. Takto provedenému odůvodnění uložených sankcí obecně nelze ničeho vytknout. Úvahy žalovaného jsou přezkoumatelné a nijak nevybočují ze stanoveného zákonného rámce pro ukládání pokut za tyto delikty, pokuty nebyly uloženy ve zjevně nepřiměřené výši.
74. Namítá-li pak žalobkyně likvidační povahu sankce, nelze vyhovět ani této její námitce. Předně, likvidační pokutou je nutno rozumět „sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.“ (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, bod 27.)
75. Z předložených daňových přiznání za roky 2007 až 2009 a zpráv auditora vyplývá, že žalobkyně opakovaně končila hospodářský rok s vysokou daňovou ztrátou: v roce 2007 vykázala ztrátu 1 165 685 Kč, a v roce 2008 ztrátu 1 213 939 Kč. V roce 2009 naopak dosáhla zisku ve výši 241 114 Kč. Hospodaření za další roky (2010 a 2011) žalobkyně soudu nedoložila. Dále bylo již uvedeno, že ke dni 31. 7. 2013 byl na majetek žalobkyně pravomocně prohlášen konkurs. Žalovaný v napadeném rozhodnutí posuzoval majetkové poměry žalobkyně ve stavu před prohlášením konkursu. Dospěl při tom k závěru, že zaplacením uložené pokuty, která byla navíc snížena, neutrpí takovou nenahraditelnou újmu, která by způsobila její zánik. Přitom zdůraznil podiv nad skutečností, že přestože byla žalobkyně předlužená, účtovala mzdové náklady dvou řídicích pracovníků v roce 2007 ve výši 3 043 000 Kč, v roce 2008 ve výši 1 213 000 Kč a v roce 2009 ve výši 2 819 000 Kč, a dále nevytvářela, naopak rozpustila finanční rezervu ve výši 291 000 Kč.
76. Z takto doložených dokladů je zřejmé, že platební schopnost žalobkyně byla výrazně omezena již mnohem dříve v důsledku její vlastní podnikatelské činnosti. Sankce vyměřené a pravomocně ke dni 5. 5. 2011 uložené výše uvedeným způsobem samy o sobě tuto platební neschopnost nepřivodily a ani konkurs na majetek žalobkyně nebyl prohlášen v důsledku výše uložených sankcí. Smysl zákazu ukládání likvidačních pokut, tj. primárně předcházet zániku subjektu nebo ukončení jeho činnosti jen z důvodu neschopnosti splácet uloženou pokutu, tak již nelze zcela naplnit. Současně je nutno zdůraznit, že tato situace není přímým důsledkem uložených sankcí, ale důsledkem vlastního výkonu podnikatelské činnosti a hospodaření žalobkyně. K tomu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2015, čj. 8 Afs 25/2012-351, který mimo jiné konstatoval, že „důsledkem předlužení pachatele však nemůže být automatická imunita vůči sankcím odpadech za rok 2008 podaném dne 10. 6. 2009 žalobkyně v důsledku kontrolních zjištění tento odpad znovu zařadila do evidence, avšak opět pod kód odpadů 17 05 03*. K němu přiřadila kód původu C00. I toto zařazení shledal žalovaný s ohledem na výše uvedené závěry za nesprávné a navíc i tak mělo být stejné množství odpadu ještě uvedeno na konci roku i s kódem CN5.

77. *ukládáním v oblasti veřejného práva. Opačný závěr by zcela popřel účel trestu a narušil efektivitu prosazování práva hospodářské soutěže. Mohl by vést dokonce k absurdním důsledkům, kdy předlužený subjekt by se fakticky mohl chovat se na trhu libovolně a mohl by beztrestně páchat jakoukoliv protiprávní činnost, včetně té nejzávažnější. Takový závěr je třeba odmítnout.*“ (bod 444. citovaného rozsudku). Soud si je vědom, že NSS se v uvedeném případě vyjadřoval k věci týkající se ochrany hospodářské soutěže, tyto závěry však lze zcela jistě použít i na nyní posuzovanou věc.
78. Nedostatky ve vedení evidence odpadů a hlášení o odpadech a nakládání s nimi lze považovat za závažné protiprávní jednání. V tomto případě navíc zákon (na rozdíl od prvního deliktu) nestanovil možnost zbavení se jinak objektivní odpovědnosti za delikt. Reakcí na spáchání tohoto správního deliktu proto nemůže být uložení pouze symbolické pokuty. *„Ani pokuta uložená předluženému subjektu by neměla ztratit cokoliv ze své účinnosti.“* (viz bod 446. citovaného rozsudku NSS). Naopak, v případě prvního ze spáchaných deliktů byla pokuta spíše opravdu symbolická, neboť její výše v poměru k horní sazbě (7 000 000 Kč), kterou bylo možno za tento delikt uložit, a kterou zákonodárce jasně definoval společenskou škodlivost, činila ani ne jedno procento. V tomto případě proto nelze o likvidační povaze pokuty uvažovat.
79. Na základě výše uvedeného soud důvody pro moderaci dle § 78 odst. 2 s.ř.s., podle kterého *„rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě“*, neshledal.

VI. Závěr a náklady řízení

80. S ohledem na výše uvedené soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
81. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 a 5 s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, žalovanému žádné náklady přesahující míru jeho obvyklé činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu na nákladech řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na hlavní straně jeho internetových stránek www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 28.listopadu 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v.r.
předsedkyně senátu